

Võta ja loe!

№ 12. — VI. aastakäik.

Julge proov.

„Mis jina siin teed, Liisa,“ küsis rauatreial Toomas E. oma naiselt, kui see tuli kõrtsi lastega seltsis.

„Kodu on nii igav üksilduses, ja ju amet ei luba kind vahetevahel istuda ka minu juures,“ vastas lembe, kuid offustav naine. „Ei mingi selts ole nii hääd kui sinuga olemine ja kuna ja ei saa tulla minu juure, pean ma tulema sinu juure. On ju mul õigus jagada sinuga niihästi ju rõdme kui murejid.“

„Nii, kuid seefugusesje paika tulid,“ mudises Toomas.

„Ei mingi paik, kuhu mu mees võid minna, ei ole mulle jobimatu,“ vastas Liisake. „Mis Sumal on ühte pannud, jeda ärgu inimesjed lahutagu.“

Ea haaras viinaklaasi, mille kõrtsmik oli täitnud mehele ja kõstis selle huultele.

„Egas ja omefi ei mõtle jeda fuhjendada!“ hüüatas Toomas imestusel.

„Mits mitte? Ea ju väidad joovat jellepäraft, ef unustada kõif mured.“

„Kuid Liisa, ega ja omefi ole nii rumla, ef pakud jeda jooft lastelegi!“ ägestus Toomas nähes, kuidas naine klaasi nende poole jirutas.

„Miks ma jeda ei peaks tegema? Ega lapsjed või midagi paremat teha kui isa eesmärgile järgida. Mis on ijale hääd, see on loomulikul ka lastele hääd. See annab neile rahulikku une ja siis nad unustavad, ef nad on pidanud nägema nälga ja kannatama külma. Jooge, armsad lapsjed. Siin on joojust, foitu ja riideid kõif ühekorraga. Jooge vaid! Te ju näete, kui palju hääd see on ijale teinud.“

Jeda ei jafkanud mees enam jeedida, vaid ruffas naise ja lastega seltsis foju. Sellel õõjel mees kaua ja kõijel palus Sumalalt abi, ef pääjeda neefud orjuseft ja püsida kindlalt tehtud otjuses. Sumal andis talle selleks jõudu ja nüüd on Liisa õnnelikumaid naiji. See käif kõrtsi mehe järele oli tal esimene ja viimane.

Kaifille.

Surmaa pattus.

Washingtonis avaldatud statistika ameeriklaste jurmapõhjuste kohta mainib rubriigis „õnnetused“ teiste hulgas ka jurmavaid õnnetusi, mida on põhjustanud pattused. Selle statistika andmeil juri mõõdunud aastal Ühendriikides 171 inimest seeläbi, et nad end pattuse okaste küljes wigastajid, haawadele mingit fähelepanu ei pööranud ja lõpuks weremürgitusse jurid.

Wäitejed kriimustused — ja jiiski jurmafoomad! Oleme harjunud jurma ootama mingi raskema õnnetuse wõi haiguse läbi, nagu näeme, wõib ta meid fäfte saada palju lihtsamal teel. Meie ei tea mis pihtene asi jaab jaatuslikuks meie elus. Sa fihti just need wäitejed asjad põhjustawad suuri meie elus. Wäitejed ärritused lühendawad, nagu on fõestatud, meie elu. Tühjad lõnad rikuvad jüdant ja wõiwad purustada hääd wahetorrada. Wäitejed haawumised on jaanud fihti roimade põhjustajaks.

Kas see ta patt on? küsib mõni oma pihipatu ees seistes. Kas see ta midagi peaks tegema? Snimesfel enamifus on arwamine, et igawest hufatust foowad hirmsjad süüteod, kui aga enam-wähem korralikult elame, siis ei pruugi meil karta hukkumist. Ei! Ei ole nii wäiteft pattu, mis ei lahufaks meid Sumalast ja ei wiiks meid hukka. Seepärast oma hingeõnnistuse pärast peame hoidma wäiteste pattude eest jama piinlikkusega kui suurtegi eest.

Õnnetoow pärl.

Seesus wõrdleb faewariiki kaupmehega, kes häid kallid pärlid ostis. Matt. 13:45—46. Kui ta leidis aga ühel päewal ühe wäga talli ja ilusa pärl, müüs ta kõik eelmised ja ostis selle.

Ta oli sellega fogu oma waranduse pannud sellesse pärlisse. Selle kadudes oleks tal olnud kõik kadunud ja ta ise waid armetu inimene.

Sarnaseid imetalleid ja suuri pärle ei ole maailmas palju. Nende eest maksetakse muinasjufulist hinda ja neid kannawad waid kuningad oma kroonides wõi walitjusketpidel. Pärl omanik olla fähendab olla kuningas.

Sageli aga on need suured pärlid ja feemandid toonud endaga mitte ainult hülgust ja au, waid õnnetusi. Nagu mingi needus lasub neil. Kõik need inimesed, kes on sarnase kalliskiw omanud, on õnnetul wiisil elu lõpetanud.

Taewaline kalliskiw, Seesus, ei too meie ellu hufatust, waid õnnistust. Igapäew annab ta meile uut armu ja rõõmu. Teda omada, on olla enam kui kuningas.

Jumala armastus.

Keegi isa seisis, wäite poeg käeförwal, fõrgel taljul, näidafes käega ida ja lääne, põhja ja lõuna poole ning ütles: „Waata poeg, nii juur on Jumala armastus!“

„Kuid isa,“ hüüdis laps järawail silmil, „siis me seisame täiesti selle tsestel!“

Smelik pai! Kui me oleksime ja jääksime alafi jinna!

„Jumal on armastus ja kes armastuse sisse jääb, see jääb Jumala sisse ja Jumal tema sisse.“ 1. Joh. 4:16.

„Sõjahüüd“.

Täna!

Ahes Sweitzi külas peeti ewangelijafsiiooni koosolekuid. Keegi noor tütarlaps ärtas waimulikust unest ewangeeliumi läbi ja kirjutas kodus oma taskuraamatusse: „Tänajest peale tahan Teesuse oma olla ja mitte enam maailmale kuuluda.“ Kahe päewa pärast lahetses ta oma ofjust. Praegu just korraldati ilmalit lõbupidu. Sellest tahtis ta weel oja wõtta. Sellepärast lijas ta ülalmainitud sõnadele oma taskuraamatus juure järgmise märkuse: „Täna kahe nädalat olid möödunud, jäi ta haigeks ja lamas tõrges palawitus. Sonides hüüdis ta fihfi: „Hiljaks jäänud!“ Kui neil silmapilkudel teda Isjanda juure juhatafi, siis wastas ta iffa: „Hiljaks jäänud!“ Surmatunni liginedes liikusid weel kord ta huuled. Kawitseja kummardas ta juure alla ja kuulis ainult sõnu: „Siig hilja!“ Alles pärast surma leifi ta taskuraamat, millest tõis selgus.

„Täna, kui teie Ta häält kuulete, ärge tehke eneste jüdameid mitte lõmaks!“

„Kr. Raitsja“.

Laulud.

1.

Wiiji! Argate, nii wahid hüüdwad. P. 355.

Jumalate Jumal kuule, Kui tõstame su templi poole Siin usus oma palwe käed! Püha, auline Jehoowa, Sa wägem maa ja taewa looja, Sind kummardawad taewa wäed. Kõikide kuningas, Tundmata saladus, Kõrge wägi, Suur oled ja! Suur on su arm ja heldus ta!

Suur on sinu elu-ase, Ei maa ja taeva ruumidesse Sa mahu omas suuruses, Siiski mahud waeje kotta Sa tahad elu-aset wõtta Ka ühe waga hinge jees; Sa elad walguses, Ei sinu filma ees Warjul ole Ei midagi; Sa selgesti kõi näed ja tuuled alafi.

2.

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ja mulle. P. 141.

Kas jäfad feda ufje faha, Kes sinu eest on jurma läind. Kes igafseb find õndsaks feha Sa faugelf sinu järel fäind? Oh awa talle hinge uft Sa wõta wastu õnnistust!

Oh wõta lõna südamesse, Seft nüüd on õnnistufe päew Sa waju Päästja armu sisse, Seal faob kõi ju hinge waew; Sa rinna ääres on weel maab, Seal waimus fojutatud jaad.

3.

Wiisil: Oh Jeesus Kristus tule ja. P. 31.

Sust nii kui olen, tulen ma Su juure, Õnnistegija, Mind peje oma werrega Sa wõta mind ju lapsjeks fa.

Su wastu olen ekfinud Sa karistust fa teeninud, Küll juur on minu pafu jüü, Ei jeda fafuda ma wõi.

Su fõofuseft kinni pean Sa armu peale lootma jään, Uht fahefejat hinge ja Ei faha wälja lufafa.

4.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Ma fagedasti ekfin Sa püha jälgedest, Sa arm jääb liikumafa Mu wastu igawest, Kui fõigun sinna, tänna, Siin aja lainfe peal, Siis Kristus on mu falju Sa abi iffa feal.

Mu fõige parem fegu Ei mafja tema ees, Mu ainus fõlblif õigus On Jeesu were jees; Mu wägi on kõi nõtrus, Siin ilma femafa, Sa läbi wõin ma feha kõi ilma waewafa.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 sent 10 tütti — 15 senti. Jlmub 1×kuus. Matjab aastas 30 j., 1/2 a. 20 j., wälismaale 60 j. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja taastõõd faata toimetaja aadressil — P. Sint Päitefe 5—7, Tallinn. Tel. 446—22' raha faata postfi jooksuale armele nr. 353.

Jlmub 23. oktoobril 1937.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, Rataskaewu 6

